

Zbojníček můj

Arzén

Zbojníček můj, máš ty matku?
Kde Aničku svoju sladkú?
Kde sú hory, tvoje lesy,
tvoje staré dobré časy?
Zbojníček můj, kde tvá sila?
Kde sekierka tvoja milá,
kde je striebro, kde je zlato,
vymenil by si sa za to?

Kde sa to dievča podelo,
čo za nami túžbou mrelo,
keď ma bieda prikvačila,
vtedy si ma ty zradila!
Prosil zbojník svoju ženu:
Predaj posteľ aj halenu,
všetko z domu popredávaj
a z temnice ma vymáhaj!

Prosil zbojník svojho otca:
vyslobod' ma, otče, z klepca,
vyber tie toliare zlaté,
bo mi navždy zbohom dáte!
Prosil zbojník svoju sestru:
Rubáš biely na mňa prestrú,
predaj svoju šperkovnicu,
uľahči mi šibenicu!

Písal zbojník krvou listy,
odpovede už aj prišli,
písal zbojník grófom, pánom,
ľudu biedneho tyranom,
a napokon písal jemu,
hajtmanovi zbojníckemu,
hajtman listy podpisuje,
pred šibeňou ho ratuje!

Kde ste, drábi, rozum dali,
že ste tých chlapcov vešali,
radšej si hlavu ratujte,
kožu dobre vykarbujte!
Príde, dobre vás postraší
a zopár vám zavaláší,
aby ste už raz vedeli

kto horám i vám tu velí, hej...